

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 20.

V Trstu 25. septembra 1897.

Letnik I.

Meseca oktobra se praznuje god teh-le slovanskih svetnikov:

2. Čudislava, 3. Vitomir, 6. Bunoslav, 7. Dragomir, 9. Bořivoj, Nadislav, 11. Zvonimir, 16. Velen, 17. Branko, Jadviga, 22. Zorislav, 28. Mila, 29. Gradimir.

Slovenke, dajte svojim otrokom le slovanska krstna imena!

Čudno ni.

Pod suho trto stojim —
Nobenega grozdá na sebi več nima.

Ob hiši na vrt strmim —
Vse cvetje končala je lanska zima.

Oziram se v pusti laz —
Ves gozd je posekla na njem sekira.
Pod manoj dolinska vas —
Vsak ogel pri hišah že kol podpira.

In konec vasi dekle?
Ni več dekle! Že davno je žena ...
Oh, kaj sem opeval vse!
Zdaj ni mi po godu misel nobena.

Tako se ujeda, mori
Na svetu vse — različno — po svoje.
Jaz mislim, da čudno ni,
Če pesnik tudi se énkrat — izpoje.

Anton Medved.

Prva sreča

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska, po izvirniku poslov. Adolf Pahar.

(Dalje).

VII.

Na stopnicah pred hišo so se zbrali ljudje, da vzprejmejo mlade ter so radostno pozdravljali svojega

ljubljenca — Aljošo, kateri je vsem odzdravljaj in jih poljubljal. Za-nj ni bilo tukaj ni tujih ni novih obrazov, on je vse poznal in ljubil že od mladih nog, in njega tudi so vsi poznali izza otroške dobe.

In Zini je jelo prihajati žal — zakaj ona tu nikogar ne pozna, zakaj je ona vsem tako „nova“ in tuja, kakor tudi njej vsi drugi.

Rada bi bila, kakor Aljoša, našla tukaj samo znane osebe, ter jih tudi tako radostno, kakor on, poljubila.

Bilo ji je nekako tesno pod splošnim radovednim ogledovanjem, bala se je, bo li „ugajala“. Zelo rada bi vsem ugajala, da bi nikdo ne mogel obsoditi Aljoše zaradi izbora, in nehoté je postajala vsa zmedena in konfuzna, ne vedé, kako bi se držala, da bi „ugajala“. In ravno zato, ker je ugibala in nameravala to — ravno zato se ji ni podalo tako lahko, kakor tedaj, kadar se je kretala nevedé. Posebno jo je motila stara njanja (pestanja) Aljoše, katera ju je prva srečala tam doli na bregu. Zina je neprestano čutila na sebi njen vprašalni, nekako v dušo segajoči pogled in nehoté jo je bilo sram.

— Glej tu, njanja, — rekel je s ponosom Aljoša, — kako ženo sem pripeljal! Glej, ljubi jo takó, kakor mene!

— Kakó je mlada! — je rekla njanja, majáje se svojo sivo, v temno ruto zavito glavo, ne sočutno, ne nezaupno.

In tako ni Zina vedela, jo li njanja hvali ali kara, da je tako mlada.

Stopili so v veliko, pobeljeno dvorano, katera je služila tedaj v obednico, v sredini katere je bila pokrita miza in je šumél samovár.

Zina se je nehoté trudila ostati blizu tete Lize, do katere je čutila instinktivno zaupanje. Aljoša je bil takó vesel, ker se je vrnil domov, da nikakor ni mogel obsedeti na enem mestu. Sililo ga je, da bi takoj obletel ves dom, pogledal v vse dobroznane kote in ogle, uveril se, ali se je kaj premenilo v njegovi odsotnosti, ali se je kaj novega nabavilo. A Zina teta Liza ni pustila ž njim.